

къмъ града и минаваха край мене. Ето двама едри руски генерали съ побѣлѣли бради и съ юнашки лица. Тѣ отговарятъ на поздравитѣ съ рѣцѣ и съ поклони. Сѣкашъ и нѣщо казватъ, но неможахъ да имъ разбера отъ грѣмливото *ура*. Ето други, ето трети, четвърти... Не помня колко бѣха всичкитѣ файтони съ гоститѣ. Но всички гости бѣха засмѣни и доволни отъ посрѣщането. Тѣ минаха прѣзъ срѣдата на града и отъ всекъждѣ се сипѣха върху имъ букети отъ прѣсни цвѣтя. Гоститѣ се спрѣли чакъ въ Шейновския лагеръ, дѣто имали приготвени палатки.

Прѣзъ туй врѣме около Казанлъкъ постоянно се чуватъ бумтенията на българскитѣ топове. Край Балкана ставатъ маневри на многохилядна войска, която се движи въ правилни редове и сѣкашъ настѣпа въ истински бой. Страхъ да те съземе!

Младата българска войска дѣйствува точно и бързо, като единъ човѣкъ. Ето защо тя бѣше наградена съ похвали отъ великия руски князь и отъ всички руски генерали, които казали, че българската войска по нищо се не различава отъ руската войска. Още по-доволни останали рускитѣ гости на 18-и Септември, когато стана *парадъ* на цѣлата войска, що вземаше участие въ маневритѣ. Само по даденъ знакъ и команда цѣла маса войска, като облакъ се движеше въ *колони* (сгѣстени редове). А цѣлата кавалерия се понесе като вихрушка само отъ движението на едно знаме, което бѣше знакъ за трѣгване. Още по-чудно бѣше, че както прѣпусаха конетѣ съ всичката си сила, изведнажъ се спрѣха по една